

Kreditforeningerne noget større Betsjelse, end de ellers have. Jeg maa nemlig gøre opmærksom paa, at det, man vil gøre i § 10, det er at gaa uden om alle Kreditforeningsstatutter og sige: Her satte vi en Paragraf ind, der siger, hvorledes Laaneforholdene skulle ordnes over for Kreditforeningerne. Det er ikke saa ganske let at gøre saadan noget, men indenfor visse Grænser kan det maatte gøres. Jeg vil nævne, at jeg kan tænke mig, at naar man kommer til Kommissionsafgørelser, aldeles frie Afgørelser vel at mærke, angaaende Omsætning af Tienden til en bestemt Pris, kunde man maatte nok give Afkald paa Takstation og tilstede Kreditforeningerne lettere Former med den Slags Laan. Saa er der endelig kommet en uheldig Bestemmelse ind om Provision. Hvad der menes dermed, ved jeg ikke ganske, thi Kreditforeningerne tage jo egentlig ikke, hvad man kunde kalde Provision; men hvis der herved sigtes til, at man uden videre vil stryge Bestemmelserne om Bidrag til Reserve- og Administrationsfonden (Bern-tsen: Der tages 2 pCt. i Provision). Sa det ærede Medlem er altsaa dog noget inde paa denne Tanke — saa trænge dog disse Bestemmelser til nærmere Overvejelse, og jeg skal være meget villig til nærmere at overveje det. — Altsaa for min Person skal jeg erklære, at jeg ikke skønner rettere, end at der paa det her præsenterede Grundlag med Nytte og Udbytte vil kunne forhandles om Ordningen af dette Spørgsmaal.

Finansministeren (Estrup): Der er jo flere Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag, som have nogen Betydning for Statskassen. Jeg skal derfor udtale mig kort om dem. Det er jo navnlig Bestemmelserne i §§ 3, 5 og 6, dette gælder. Den væsentligste af disse er den, som findes i § 5, at Tiendestatten bortfalder, hvor Tienden bliver afløst. Det er jo et ikke ganske ubetydeligt Beløb, Staten nu har i Tiendestatt, omtrent en kvart Million; men jeg skal dog ikke have noget imod, at Staten, der jo er meget gammel, bortfalder. Dels vil det jo ikke blive ret meget føleligt for Statskassen, idet Afløsningen jo sandsynligvis maa foregaa i høj Grad succesfuld, men det er jo ogsaa i og for sig ganske naturligt, at naar et Statteobjekt bortfalder, bortfalder ogsaa Staten derpaa. Dertil kommer endvidere, at den bortfaldne Tiendestatt, naar Tienden afløses, ligefrem virker som en Præmie til at fremme Afløsningen, hvilket ogsaa den ærede Ordfører bemærkede. Det er jo givet, at Ophøret af denne Statt ved Tiendestattens Kapitalisering omtrent er det Lidt, som

Køber og Sælger have at dele imellem sig for at komme overens, og jeg anser det for særdeles usædvanligt, om man maatte kunne enes om et Lovforslag angaaende en mindelig Afløsning af Tienden, og at dette maatte i Praksis føre til, at Tienden i stort Maal maatte afløses, skal jeg ikke indvende noget imod, at Statskassen bidrager dertil ved denne Præmie for Afløsningen. — Der er ogsaa en Bestemmelse i § 3, som vedrører Statskassen. Det er den, at hvor kun en Del, det vil sige Flertallet af Tiendeholderne gaar ind paa Afløsningen, skal alligevel Afløsningen finde Sted, men saa skal Statskassen træde til og udrede denne Afsløningssum foreløbig som Forskud ved Udstedelse af $3\frac{1}{2}$ pCt.s Papiirer. Det er en Forretning, som Statskassen sandsynligvis vil tjene ved — man kan ikke sige det med Bestemthed, men sandsynligvis — idet Eftersølerne, de, der ikke gaa ind paa Afløsningen straks, saa senere skulle afløse det kontant; og for saa vidt altsaa de $3\frac{1}{2}$ pCt.s Statspapiirer til den Tid Afløsningen foregaa, kunne indkøbes billigere end til pari, bliver det jo en Profit for Statskassen. Der er naturligvis ingen, der kan sige med Bestemthed, hvilken Kurs der vil være paa $3\frac{1}{2}$ Procents Statspapiirer til den Tid, det er givet, men Sandsynligheden er jo efter de hidtidige Erfaringer om Kursen paa $3\frac{1}{2}$ Procents Statspapiirer for, at Statskassen vil være den vindende; paa den anden Side er det ogsaa givet, at Eftersølerne komme til at betale en Bøde, fordi de ikke have været med straks. Det skal jeg selvfølgelig ikke have noget imod, da det jo maa siges at fremstjunde til, at man bliver enig straks, og at der ikke bliver for mange Eftersølere, men jeg skal dog gøre den Bemærkning, at dette Forhold muligvis kunde træde hemmende i Vejen for at komme til en Overenskomst, hvor det kun er med Flertallet, man i Djeblikket forhandler; thi saa meget er jo ganske klart, at dersom de $3\frac{1}{2}$ Procents Papiirer ikke ere lig med kontant Betaling i Afsløningsøjeblikket maa Tiendeejeren for sit Bedkommende regne med det samlede Beløb, han faar i Afløsning, lad os f. Eks. sige den ene Halvdel eller lidt over Halvdelen kontant og Resten i $3\frac{1}{2}$ Procents Papiirer, som han muligvis vurderer til en lavere Kurs. Altsaa, for Tiendeejernes Bedkommende bliver det ikke ligegyldigt, om dette Papiir er $3\frac{1}{2}$ eller 4 Procents rentebærende — jeg tror at kunne se paa den ærede Ordfører, at han fuldtud forstaa min Mening. — Dette kunde altsaa foranledige, at Tiendeejeren forlangte som samlet Afsløningssum lidt mere, end han vilde være tilbøjelig til,